

Arrest

nr. 119 856 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 7 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juni 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen. Gelet op het gegeven dat het inhoudelijk drie dezelfde bevelen betreft, wordt slechts één bestreden beslissing weergegeven. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten V.G.

Geboren te Grozny, op (in) (...)1963

En van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten

Reden van de beslissing:

Op 28/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(2) grondgebied, zodat zijn haar regelmatig verblijf van [duur van het regelmatig verblijf] overschreden is.

Brussel, 07.06.2013

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkenen zich bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissingen niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

2.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissingen. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

2.3. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), hoge internationaalrechtelijke normen, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Vooreerst werkt

de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 5 van het EVRM precies zouden schenden.

2.4. De verzoekende partij stelt verder dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht uitgereikt worden omdat geen onderzoek werd gevoerd naar de actuele situatie in Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is. Er zouden volgens de verzoekende partij volop ontvoeringen en folteringen plaatsvinden. Verzoekende partij stelt verder dat in het verleden werd geoordeeld door de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was van groepsvervolging. Actueel maken volgens verzoekende partij de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië. Het lijkt volgens haar een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Daarenboven betoogt de verzoekende partij dat zij, gelet op een situatie van medische overmacht door de ziekte van hun (klein)kind D.V, niet kunnen terugkeren.

2.5. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen, en bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat zij het enkel heeft over een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissingen het volgende motief bevatten: *“Op 28/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen”*. Dit impliceert dat de Belgische asielinstanties wel degelijk grondig onderzoek hebben gevoerd naar het relaas van verzoekers en hun vrees voor vervolging of willekeurig geweld bij terugkeer naar hun land van herkomst. Doch, nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen reeds verzoekers' aanvragen heeft geweigerd, werden deze weigeringen in hoger beroep bevestigd door deze Raad. Verzoekers' hun vraag naar asiel en subsidiaire bescherming werd na onderzoek dan ook tweemaal in met redenen omkleedde beslissingen geweigerd.

2.7. Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC